

Ἦτος ἀριθμοῦμεν πρώτον εἰς τὴν πάλαξ γῆν τῶν φώτων

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλοῦμε τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας καὶ ἀπ' ὅλους θελοῦμε γερῆ ἰποστήσει γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)

Ἡ Σουτοφρά

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Σουτοφρά τῶν ἑπίδεικ
τῆ «Σπίθα» μας συντάσσει καὶ ἔχει κακὸ ἄσπρον τὸ πᾶν μας σατυρικῶς πατάσει.

Τὸ φίλον τοῦτο ἐν δὲ κ α τ ο
μέ τῆ σερῆ του θάνει
ἀπὸ τὸ λέν' οἱ ἑπίδεικ
π' ὀκνηρεῖς μεθ' ἑνε

Ἄρχει ὁ Φλεβίσιος εἰκοσι
καὶ ὀκτώ ἀπὸ τῆν ἄλλη
ἀλλὰ περὶ τὴν ὕπαιση
μετρεῖ τὸ ἰαχρναδίλι

ἰαχρναδίλι εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάξῃ τὸ γαυφεῖον ἑστὸ
μέρος ὅπου βρίζεται
τὸ «Νέον Πρακτορεῖον».

Ὁ Τζανέτος καὶ ὁ σιὸρ Ντάντης
συζητοῦνε θαυμασίως
καὶ ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
ἀποστομίζοντες.

Τζανέτος: Δέξασθε τὸν «Περὶδου» τοῦ φίλου
Δελαπόρια;
Σιὸρ Ντάντης: Ὅχι Τζανέτο μου, γὰρ
μ' ἔσπασαν ὅλοι οἱ καιροὶ
καὶ ἔχω κλειστή τὴν πόρτα...
Πᾶσι φέρονται καὶ ἐγὼ νὰ τὸν διαβάσω
γὰρ νὰ περῶ ἢ ὅρα μου καὶ ὀλίγο νὰ ξεοἰσῶ...
Τζανέτος: Πᾶσι, μορὲ κακόμοιροι, τὸν ἔχω ὀσὴν
τοεπύλα
καὶ φροντίσε νὰ μπαλῶθῃ, εἰσάγαγε σακεῖλα!...
τώρα θ' ἀπαγορεύω
καὶ θάβω πάλιν ἀπὸ νὰ σὶο ὑπερθεύσω...
Σιὸρ Ντάντης: Σ' εὐχαριστῶ Τζανέτο μου, θὰ
κάμω δ,ι πρέπει
καὶ ἀπὸ τὸ ξένο παμπουρὲ πολυειδῶς με ἔρπει...
Τζανέτος: Τὸς κρίσεις σου λοιπὸν νὰ πῆς, θέλω
νὰ τὰς ἀκούσω
Σιὸρ Ντάντης: Μὴ με βιάσεις, φίλε μου, γιὰτί
θένα σέ λούσω....

Ἀπ' ἀκοῆς ἀκοῆς ἑκατοσὶ καὶ εἰς τὰς εἰς τὸ φύλλο
καὶ πρέπει, πέρσι, μακρονί, ὀσὴν ξενητεῖα νὰ στεῖλω
νὰ τὸ διαβάσω καὶ ἐκεῖ
καὶ ἰδίως ὀσὴν Ἀμερική
καὶ εἰς ἀπαλλάσσομαι τὰ ἴδια νὰ συντάξω
καὶ ὀσὴν ἀπὸ τὸν ψυχρὸ νὰ σέ ξαναπειτῶσω...
Τζανέτος: Ἀπὸ τὸ θέλεις συμφωνῶ, ὀσὸ φύλλο
τὸ πᾶν σέ το
Σιὸρ Ντάντης: Τὸ πᾶν τὸ φύλλο ἐπὶ τὰ
παράδεικ
«Ὁ Περὶδου» καὶ ὁ Τζανέτος
συζητοῦνε καὶ τὰ χάνει.

Γ. Τὸ δάνειο κατέφθασε, εὐπορὸς βῆμα ταγῆ,
νὰ τὸ προὑπαντήσωμεν, παιδιὰ, ὀσὴν ἐξοχή,
νὰ τὸ προὑπαντήσωμεν μέσα ὀσὴν πολιτεία
καὶ νὰ τὸ σπαταλήσωμεν χωρὶς καμμιὰ αἰτία
Β. Στὸν κάμπο καὶ ὀσὸ ὕψωμα ὁ κλέφτης ἔσπα
δόνει
καὶ ὁ πόλεμος φωνιτῶνε

καὶ τὸ νιουφῆμι πέφτει
καὶ κλέφτω, κλέφτω, κλέφτω.
Γ. Τὸ δάνειον, μετὰ χαρῆς, καθένας μᾶς τὸ δίνει,
ἀλλὰ τὸ Κράτος δουλοπῶς πενιάρια δὲν ἀφίνει
καὶ ὀσὸ οἱ φορολογούμενοι πάντοτε, βρὲς ζητιάνε,
πληρώσουν καὶ πεινᾶνε
Β. Τὸ δάνειον μᾶς τῶ δώσαν, ἔχω ἰδέαν δικῶς,
πῶς καὶ τὸ δάνειον αὐτὸ θὰ φαρωθῆ σεντόμως,
ὅπως καὶ ἄλλα ποῦ καροῦ,
φαρωμέτα κουτουροῦ.
Γ. Ὅταν τὸ Κράτος τῶν χρεῶν, τὸ Κράτος τῶν
δανείων,
εὐπόλως ὑποδέχεται ὄχι ἕνα ἐπαίτιον κόλακος,
παρωφῶρε ὀσὸς δανειστῶς εἰσπραξέως τελωνείων
καὶ πᾶσαν ἄλλην προῦδορ τῆς γῆς τῆς ἐριβόλακος,
παρωφῶρε πᾶσαν πηγὴν τοῦ βίου κινήσιον
καὶ πᾶσαν ἄλλην προῦδορ
καὶ ἀναγνωρίζει κύριον
κάθε χρηματοδοτήν.
Παρωφῶρε πᾶν ἔδαφος, πᾶσαν κυριαρχίαν,
καὶ ἐπιτυγχάνει δάνεια με πᾶσαν εὐστοχίαν,
τοῦ δίνουσε νομίσματα χαρτίνα καὶ χρυσᾶ
καὶ χάρει δανειστέον καὶ δάνεια μασσᾶ.
Πᾶσαν περιουσίαν του τὴν ἐνεχυροῖ καὶ
καὶ δάνεια ξαναμασσᾶ καὶ ἀναγνωρίζει
καὶ ἐμπρόσως τὸ παρωφῶρε με εὐσεργέτου ὕψος
καθένας τοκογλύφου.

Πεῖνα παρωφῶρεδοσι καὶ δῖνα τὸ μαστίξιν
καὶ μεσ' ὀσὸ κράτη τὰ λοιπὰ σὰν τὸν Ἡσαῦ γροῖζει
καὶ ἔνεκα θεῖνης ὀργῆς καὶ τῆς ἐπαρτίου
πολεῖ νὰ μὴ σιαλιὰ φαῖν τὰ προτιότια του.
Γ. Μεσ' ὀσὸν δανείων τὸ πικρὸ καὶ νιουφασμένο
χρημα
γλόνα τοῦ φαίνεται πολλή
καθὼς καὶ ἐκεῖνη ἡ γαλῆ
ποῦ ἔπιπε τὸ αἷμα τῆς ἀπάνου σὲ μιὰ λίμα.
Β. Παρωφῶρε, λοιπὸν, τὰ δάνεια καὶ τὰ ξεκοκαλίζει
καὶ μῆτε ἡ ἐπαρτίον καθόλου τὸ σκοτίζει,
ἀ, ἐριμῶν καὶ ἀτάραχον γλεντιέει ὀσὴν Ἀθήνα
καὶ φέγγει ἡ σιελίνα.
Α. φάγωμεν καὶ ἄς πῶμεν τοῦτο φροντίς μονάχη
καὶ ἄς κλαῖη ὀσὸν τὰ χυλῆ
καὶ ἐνῶ καθένας προῦφυγας σὰν τὸ σικυλὶ πεινᾶ
τοῦ Κράτους ἄ, ἀδειάσωμε τὸν νέον κορβανᾶ.
Τὸ δάνειον κατέφθασε, ἐμπρὸς ὀσὸν μαζὸ,
καὶ οἱ προῦφυγες τὸ δάνειον τὸ βλέπουν σὰν χαζοί,
γυροῦν μιὰ μόνον
καὶ τῶν κατραπακᾶ.

Β. Τὸ δάνειον ὑνήσωμεν με τοκογλύφον Μοῦσαν
καὶ ὅπως ἂν λιθὸς κρημισθῆ εἰς λίμνην ἠρεμοῦσαν
ἐξομοιοῦτ' εἰς ταλαχίην πρὸς ἀγρία πελάγη
καὶ κύματα μωκόμενα περὶ τὰς διεξάγει.
Ὀβριως ἐξαίφνης ἐπιλατῆν εἰς χεῖρας Φιλισταίων
ἐκ Δύσεως τὸ δάνειον τοῦτο τὴν τελευτήσαν
ἐπέφθασε ἐν τῇ Βουλῇ πᾶσαν ἀισχρᾶν κακίαν,
πᾶσαν ἀντιπολίτευσιν καὶ πᾶσαν μαλακίαν.
Ἀκούγεται μεσ' ὀσὴν Βουλῇ ὀσὸν γοῦν
καὶ ἀπορρομασιῶν καὶ χροροροισιῶν
καὶ βλεπῆς ἀγροῦν τὰς με ἀδειάσαν ὀσὸν
τῆς ἀντιπολίτευσος τὸς ἀρεῖς βασιλέγους
Β. Πραγματικῶς τὸ δάνειον τὴν
γὰρ τοῦτο μέσα ὀσὴν Βουλῇ
σηκῶνται καὶ λέν' πολλοὶ
πῶς πρέπει ἡ ὑβέρησις ἀπ' τὴν Ἀρχὴν νὰ φέγγῃ.
Πλὴν ὅμως ἀπ' τὸ δάνειον ποῦ κάνει κάθε κόμμα
ν' ἀνοίγη δέκα πινᾶκες τὸ ἰδηφάρον σιόμω,
ἡ τωρινὴ Κυβέρνησις ἔργω θέμα χλεύης
με τὸ φρικτὸν προτιόκωλον ἐκεῖνο τῆς Γερμῆς.
Γ. Αὐτὸ τ' ἀκούω πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ δὲν ἰσῶω νοιώσει

καὶ με ὀσὸν καὶ πόσοι
καὶ ἐγὼ, βρὲς φαρωφῶρο,
τῆς πλάτης μου σηκῶνω.
Β. Πῆς τους, λοιπὸν, πῶς με ἀπὸ
κάθε φυλὴ ποῦ μενε
ὀσὴν γῆ τὴν Μακεδονική, τὴν
αἰματοβαμμένην,
καὶ κάθε γένος ξενιτῶν καὶ πᾶσα
μειονότης
καὶ κάθε κτηνοβοῦλάγρος καὶ ἀγοῦ-
διάσης πρώτης.
Καὶ κάθε Σέβρος σύμμαχος, ποῦ
καὶ ἡ Θεσσαλονίκη
θαρωῖ πῶς τοῦ ἀρήκει
μὰ καὶ καθένας βαρβᾶτος
σκηνίτης τοῦ βουνοῦ
ποῦ χ... μεσ' ὀσὸν Κράτος
ὀσὸν δὲν ἔχει τοῦ.
Σ' ἔλους ἀπὸ τὸς ἐδωσᾶμε μεγάλη δι-
κασίαια
ποῦ καταγοῦν τοῦ Κράτους μας
κάθε κυριαρχία,
γὰρ αὐτὸ ἀκούγονται φωνές ἀπ' ὀσὸν
τῶν τὰ στόματα
καὶ τὸν Πολίτην βρίζουν γὰρ τὴν
ἀποτιχία.
Ὁ δὲ Μιχαλακόπουλος θέλοντας
νὰ γλοιώσῃ,
θαρωῖ πῶς τὸ προτιόκωλον δὲν θὰ
τὸ ἐφαρμώσῃ,
καὶ ἄλλοι μεσ' ὀσὴν Σουτοφρα
πυρίτους βρίζουν λόγους
γὰρ τοῦς ἀφορολόγητους καὶ γὰρ
τοῦς δοσιλόγους.
Ἦν ἰέλει, νὰ σοῦ πῶ, με ἀπὸ
τὴν γκάρα τοῦ Πολίτη
ὀσὸν τῆς ὑβέρησις τῆς μὴ κηκῆ
καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο ἐκεῖνο
τῶν χρωμάτων
μεσ' τῇ Βουλῇ θὰ τραγοῦδοῦν «τὴν
κόρη τῶν κυμάτων».

Στοῦ Ἰθῶνα τοῦ Τριδίζα
τὸ χοροδασκαλεῖο
ὅπως καὶ ἐμεῖς μηχανοῦμε
περὶ τὸν μεγαλεῖο
Καὶ τὸρ πᾶν οἱ ἰαχρναδίλι
χοροῦν νὰ ξεκῶσιν
ὀσὸν τὴν ὄρα τους ἐκεῖ
πηγαίνου νὰ περῶσιν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ
Ἡ Σουτοφρά τῶν ἑπίδεικ
τῆ «Σπίθα» μας συντάσσει καὶ ἔχει κακὸ ἄσπρον τὸ πᾶν μας σατυρικῶς πατάσει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Ἡμετερογενὴς Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ο ΚΟΡΝΟΥΡΑΣ

Σ Π Ι Θ Α

1925

Χίλια ἐνηνκάσια εἴκοσι
καὶ πέντ' ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ρωμηοὶ σκοτώονται
γὰ νόμματα ἀφρόνας.

Πρὸς τὸ παρὸν ἢ «Σπίθα» μας
ἑβδομαδιαία θάναι
καὶ ὅσοι τὴν διαβάσουνε
ἴσ' ἀνά γέλοια θά νὰ σκάνε.

Τὸ φύλλο ποῦ πουλιέται
κ' ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Λεπτά πενήντα θά πουλιέται
τὸ φύλλο μας ἴσ' τὴν ἀγορά
ποῦ σ' ἀν κ' αὐτὸ δὲν ξαναβγῆκε
ἴσ' τὴν Κέρκυρα καμρὰ φορὰ.

Συνδρομὲς γὰρ ἕνα χρό-
νο καὶ γὰρ ἔξη μῆνες
μόνο.

Γὰρ ἕνα χρόνο εἴκοσι
δραχμοῦλες θά μετρήσῃ
ἐκείνος ποῦ ἴσ' τὴ «Σπίθα» μας
συνδρομητὴς θά γίνῃ.
Κ' ἂν ἦναι καὶ ἐξέμηνος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχμοῦλες δέκα μοναχὰ
ἴσ' τὰ χερίά μας θ' ἀφίνη.

Ἐπιστροφές, χειρογράφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέρνονται ἴσ' τὴ «Σπίθα» μας
δίχως ἀργοπορίας.

Ὅσο γὰρ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μας
—κ' αὐτῶν τῶν δικαστῶν μας—
ζητοῦμε ἀπὸ πρωτῆτερα
ἐπιεικῆ τὴν κρίση
κ' ἔτσι ποῦ λέτε ἢ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θά ζήσῃ.

Συνδρομὴ Ἑξωτερικοῦ Λίρα I
ἢ Ἀμερικῆς Δολλάρια II

Ὅποιος τὸ φύλλο μας κρατεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεται συνδρομητὴς
καὶ δίχως νᾶχη κέφι.

ΦΡΑΝΑ περασμένα
μὰ δραχμὴ τὸ ἕνα.

Φύλλα περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δραχμὴ τὸ ἕνα
εἰς τὸ χερί θά μᾶς σκάσῃ.

Συνέχειαν ποιούμενος
ὕμνῳ μετ' εὐφροσύνης
γελαῶν καὶ μανδρόσκυλλους
πιστοῦς τῆς σταυλωσύνης

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν εἶχα ξεχάσει
ἀναμνηστικὰ καὶ ποιήσεις
τοῦ ἔργου ὅπερ εὐχαρίστως
ἐσχόμην νὰ μ' ἐνθυμίσῃς

Ἐποῦν τοῦτο; Τὸ γνωρίζεις
Ἐκείνην εἶπες καὶ σταῦλον
καὶ ἐκλήθη ὄνομα αἰκίου
διὰ τὴν συντροφίαν τῶν φύλων

Τὰ κακίτητα τῆς Γαρίτσας
προσέπαθον νὰ κῆσω
καὶ ὡς κίλλιον ἀρμόζει
διὰ στίχων ν' ἀπαντήσω

Ἰσ' τὰ καμώματα τοῦ Θύμου,
ἴσ' τὰ δολλάρια ποῦ πέρνον

κ' εἰς τὰ φύλλα ποῦ μοιράζον
καὶ ἀδειάκοπα τοὺς στέρνουν

Ἐκείνην εἶπες καὶ σταῦλον,
καὶ αἱ δύο αὐταὶ κλήσεις
τοὺς γαστριάδες τῆς Γαρίτσας
τοὺς ἐνέβαλον εἰς πλύσεις

Μικροῦν, μπακλαδάδες,
φργοπότη τόσων χρόνων,
Ἐκείνην βασιλέα
τῷ διήγειραν τὸν πόνον

Τοῦ ἀνθρώπου ἡ κοιλία
μέ τὸ κῆρα ὁμοιάζει
πότε χορταμένη πνέζει
πότε νηστική στενάζει

Ἐκεί ποστὶς δὲν συμβαίνει
ἐνθ' ἄλλοι καταχθόνται
εἰς τοῦ Θύμου τοὶ καρτέτες
καθαλίνες νὰ ὑψοῦνται

Νὰ ξηνοῦνται τὸ πρόμα
φαίνεται καὶ ἀλάζει
φίλος λοχαγὸς ὠραῖος
εἰς τὸν σταῦλον τῶν θελάζει

Τὰ χωράκια διατρέχει
καὶ ὀσφραίνεται τὴν αἴθρα
τὸν δὲ Μήρικον προστυχόντα
παραπέμπει πρὸς τὴν ἀγραν

Ἐκεί ποστὶς δὲν μετρίωνται
φάττες νέων περιέρων
καὶ θλακίτες ὄσες θέλεις
ἡλιθίων καὶ ἀέργων

Ἐκεῖ κόπρος, ἐκεῖ δένδρα,
σοφιστὰι γιγαντιαῖοι,
σμήνος δὲ ἀρκουδχρῶν
καὶ ποικίλων περιπέσει

Ἐλέπω δὲ ἀμειλλωμένους
τὸν Γηρινάκη καὶ τὸν Μήτσο
ποιὸς καλὰ νὰ ζωγραφίσῃ
τοῦ κύρ Θύμου μας τὸ σκῆτσο

Ἐν ἐκ δεξιῶν μου θλέψω
καὶ τὸν σταῦλον τοῦτον ἴδω
—παρευθὺς, ἀπ' τῆ χαρὰ μου
ὄλα περὶ τὰ κινητὰ μου
εἰς τὸν βήτορα τὰ δίδω

Ἐν κατόπιν ἴπισω στρέψω
πλήττονται οἱ ὀφθαλμοὶ μου
ἴσ' τὰ χωράκια τὰ σκαμμένα
ἐκ θεάματος εὐθύμου

Ἐκεῖ πέτρες ἀνυψοῦνται
καὶ μανδρόσκυλλοὶ χαρίζεις
ὄ! κύρ Θύμο, ἴσ' τὸ θυνὸ σου,
πόσα θέληγτρα ἐγκλείεις.

Ἐν καὶ σύντομον ὑπῆρξες
τοῦ παρόντος μου τὸ τέλος
πλὴν συχνὰ τοὺς ἐνθυμῆσαι
τί τῶν ὀπισθίων μέλος

Τὴν σελίδα δὲ ἀφίνων
μετὰ πλείστης εὐφροσύνης
ἴσ' τὴν καρὰ τῆς τοῦ σφό Μήρικου
πέμπω δείγμα εὐγνωμοσύνης

Ἰσ' τὸ Φουαγιέ ὅσοι θὰ πᾶν
τῆ δειψία τους νὰ σβύσουν
φχαριστημένοι ὡς τὸ πρωτὶ
θὰ μείνουν νὰ γλεντήσουν

Ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ
πηγαίνουν νὰ γλεντήσουν
ἴσ' τὸ Φουαγιέ τῆ δειψία τους
μέ μᾶς ἐκεῖ νὰ σβύσουν

Ἐκεί ξηνοῦν χορευόντες
καὶ χορταμένοι ὄντες
ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ
πίνοντες καὶ μεθῶντες

Ὅλοι λοιπὸν ἴσ' τὸ Φουαγιέ
νὰ πᾶτε «μῆσκαρὰδες»
γὰ νὰ γλεντήσετε μέ νερούς,
μέ γέρους καὶ κυράδες.

Σέ μὰ μισ ὀκοπη

Μὰ μισ ὀκοπη κυρία
—μισοθαμμένη καὶ λεπτή
ἔρωτα θέλει ἢ καθμένη
μ' ὅποιον μπροστὰ τῆς τῆς θρεθῆ

Μέ σκέρτσο ὅλους τοὺς κυττάζει
καὶ πότε τοὺς κρυφομειλεῖ
κ' ἂν τὴν θλέπουν δὲν τὴν νασάζει
γιατὶ ἔχει κᾶμει καὶ παιδί

Προχθὲς τὸ θοῖδον ἔλεγε γέρος
κοντός, παχὺς καὶ μυταρῆς
τὴν κρυφοκῆττεζε ἂν γλάρος
κ' εἶχε ἀγριέψῃ ὁ φούκροξ

Ἐκεί αὐτὴ ἡ ἀμυαλὴ τοκίστον
τοῦ ἔγνεφε κρυφὴ—κρυφὴ
καὶ τὸν ἐπέριζε ἢ κεντίστον
καὶ τοῦστερον φιλιὰ γλυκὰ

Μὰ ὅμως θάβωρ τὸν μπελὸ τῆς
καμρὰ φορὰ ἴσ' ἀληθινὰ
γιατὶ τὸ ἔμαθε ἢ «Σπίθα»
ποῦ τῆς ἀρέσουν τὰ ξυνά.

ΤΟ ΚΟΡΝΟΡΗΙ

Ἡ «ΕΛΠΙΣ»

Τὴν προσεχῆ Τετάρτην κυ-
κλοφορεῖ ἡ «Ἑλπίς»
μέ τὸ θά ὕμα τοῦ
Ἀγίου Σπυρί-
δωνος εἰς τὴν
Γαρίτσαν.

Ἡ Συντροφία τῶν ἐνδεκα
προβαίνει σὲ θυσίας
γὰ τὸ καλὸ τοῦ φύλλου μας
δίχως πολλὰς ζημίας

Μονάχα ΠΕΝΤΕ φίλους τοῦ
σὴ «Σπίθα» ὅποιος ἐγγράψῃ
συνδρομητὰς, τὸ φύλλο μας
θὰ τοῦρχεται ἀπ' εὐθείας
Ὅλο τὸ χρόνο δωρεῶν
κ' ἀμέσως νὰ μᾶς γράψῃ
ποῦ θέλει νὰ τὸ στέρνουμε
δίχως ἀργοπορίας

Ἐκεί ἂν κᾶνουμε ἀπὸ σήμερον
ἐτούτη τῆ θυσία
ἴσ' τοῦ φίλου στήριξόμεθα
τῆς «Σπίθας» ποῦ ζητοῦνε
Ἐκκαλλίτερον, δίχως καμρὰ
τὸ φύλλο μας ζημίας,
νὰ γίνῃ γρηγορότερον
γιατὶ μᾶς ἀγαποῦνε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΗΘΟΝΙΟΥ

Ἐκκαταλαμβάνεται δωρεῶν οἱ κ. κ. συν-
δρομητῆς τοῦ φύλλου καὶ ἀναμνη-
στικῆς μετὰ σημῆρον τὴν συνδρομὴν
των—ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι ταύτην τὸ
γρηγορότερον διὰ συστημένης ἐπιστολῆς
ἀναλογιζόμενοι τὰ τρομακτικὰ ἔξοδα ποῦ
συναντῶμεν διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου.